

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318200925
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4318200925.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobkyne: U. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. D., X. XXX/XXX, zast. Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, so sídlom Považská Bystrica, Zakvášov 1519/55, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1 036,79 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 25. februára 2020 č. k. 11Csp/24/2018-135 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 561,20 eura a úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 561,20 eura od 21. 09. 2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku. Súd konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 1036,79 eura od 19. 12. 2017 do 20. 09. 2018 zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 497, § 273 ods. 1, § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, § 39, § 41, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. r/, ods. 5, 6, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 veta prvá, § 563, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 144, § 145 ods. 2 CSP. Uviedol, že žalobkyňa v podanej žalobe žiadala, aby súd stanovil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 1.036,79 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 19. 12. 2017 do zaplatenia. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že požiadala žalovaného ako veriteľa - dodávateľa o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaný jej predložil na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie úveru/Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8400036822, ktorý vyplnil finančný agent žalovaného a žalobkyňa ho dňa 10. 02. 2011 podpísala s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: Poskytnutá čiastka (úverový limit) 600,00 eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 32,15 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.350,30 eura, predpokladaná RPMN za úver 70,02 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver 44,57 %, poskytnutá čiastka revolvingu 316,36 eura, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 771,60 eura, predpokladaná RPMN úver po poskytnutí revolvingu 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Žalovaný následne schválil žalobkyňi revolvingový úver (bod 6 Žiadosti/Zmluvy) a podpísal Žiadosť/Zmluvu s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: Poskytnutá čiastka (úverový limit) 600,00 eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 32,15 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.350,30 eura, RPMN za úver 69,64 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver 44,57 %, poskytnutá čiastka revolvingu 316,36 eura, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 771,60 eura, predpokladaná RPMN úver po poskytnutí revolvingu 60,50 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %, ročná úroková

sadzba úrokov z omeškania 9 %. Súčasťou Žiadosti/Zmluvy bol aj bod 8, ktorý obsahuje Dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok „službu“ spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úverov, resp. revolvingu, pričom dlžník sa zaviazal za túto službu žalobcovi zaplatiť poplatok, pri splátkach úveru, vo výške 80,39 eura (podľa oznámenia o schválení úveru 43,20 eura) a pri splátkach revolvingu vo výške 44,88 eura (reálne ale vo výške 41,88 eura). V prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý, pričom bod 8.4. zároveň obsahuje dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok dlžníka a veriteľa teda pohľadávky na poskytnutie úveru a pohľadávky na zaplatenie poplatku za „službu“, ktorá mala byť splatná v deň uzavretia tejto dohody. Je nepochybné, že uzatvorená úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle a podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle a podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu ich uzatvorenia. Z obsahu doloženého formulára úverovej zmluvy predloženej žalobkyni na podpis žalovaným je zrejmé, že vo vzťahu k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, táto má aj nasledovné nedostatky: a) v úverovej zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru; tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru a pod.), b) v úverovej zmluve absentuje výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko nie je v zmluve výslovne rozpísané, v akej časti zo sumy splátky je splátka istiny, v akej splátka úroku a v akej splátka prípadných poplatkov. V zmluve tiež absentuje údaj o splatnosti jednotlivých splátok, zahŕňajúc prvú a poslednú splátku, c) v úverovej zmluve absentuje údaj o presnej výške úveru, ako povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na základe úverovej zmluvy sa žalovaný zaviazal, že poskytne žalobkyni úver vo výške 600,00 eur, tak, ako bola koncipovaná žiadosť v bode 5 a vyplnený bod 6 (odpoveď). Žalovaný však skutočne vyplatil žalobkyni len sumu 556,80 eura, čo odôvodnil tým, že ku dňu poskytnutia úveru podľa úverovej zmluvy bol splatný poplatok za poskytnutie služby podľa bodu 8 Žiadosti/Zmluvy vo výške 43,20 eura, v ktorých si žalovaný započítal oproti úveru žalobkyne. Žalovaný sa tiež zaviazal, že poskytne žalobkyni po splnení podmienok revolving vo výške 316,36 eura, skutočne však vyplatil žalobkyni len sumu 271,48 eura, nakoľko žalovaný aj tu započítal poplatok za poskytnutie „Služby“ podľa bodu 8 Žiadosti/Zmluvy, a to vo výške 41,88 eura. Žalobkyňa má za to, že dohoda obsiahnutá v bode 8 Žiadosti/Zmluvy je neprijateľnou podmienkou (v zmysle § 53 ods. 1 O. z.), nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané, resp. nemusí byť nikdy dodané, a ktoré slúži v skutočnosti len záujmom žalovaného ako dodávateľa. Žalovaný formulovaním danej zmluvnej podmienky (dojednanie poplatku v bode 8 Žiadosti/Zmluvy) zneužil svoje postavenie v neprospech žalobkyne. Žalovaný sa úpravou bodu 8 Žiadosti/Zmluvy snažil len navodiť situáciu, že bod 8 predstavuje službu v prospech žalobkyne a že ide o skutočné plnenie, za ktoré mu prináleží odplata a zakrýva tým podstatu, že nikdy nemal záujem poskytnúť úver v dohodnutej výške, ale snažil sa nájsť zmluvne nedovolené prostriedky k tomu, aby mohol účtovať žalobcovi skryté poplatky za poskytnutie úveru. Rovnako tak aj dohodu, súhlas so započítaním obsiahnutú v bode 10 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré boli prílohou Žiadosti/Zmluvy, možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko tá odporuje ratio legis inštitútu úveru tým, že žalovaný poskytuje žalobkyni nižší úver, ako bolo dojednané. d) V Žiadosti/Zmluvy je nesúlad ohľadne výšky RPMN, nakoľko údaj o výške RPMN úveru uvedený v bode 5 Žiadosti/Zmluvy (70,02 %), ktorá je návrhom na uzatvorenie Zmluvy, nie je v súlade s údajom o výške RPMN úveru uvedený v akceptácii návrhu v bode 6 Zmluvy/Žiadosti (69,64 %). Vychádzajúc z podmienok uvedených v § 5 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať ustanovenia úverovej zmluvy v časti RPMN za neplatné. Prijatie návrhu na uzavretie úverovej zmluvy, urobené úkonmi žalovaného (vyplnením bodu 6 Žiadosti o poskytnutie úveru, vyhotovením listu a odoslaním listu - oznámenia v zmysle bodu 2.2 Zmluvných dojednaní) obsahovalo zmenu v údajoch o výške RPMN. Takýto písomný prejav, ak sa zmenila výška RPMN bolo potrebné považovať za nový návrh v časti, ktorá sa týkala tejto zmeny. Zo strany žalobkyne však nebol urobený žiadny ďalší písomný úkon, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že RPMN akceptovala. Z uvedeného vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu ako je v akceptácii. Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či takáto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná, podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. Je preto potrebné aplikovať § 44 ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Výška RPMN bola uvedená v bode 6 odchylné ako v návrhu (Žiadosti) o uzavretie úverovej zmluvy (bod 5) a preto neobstojí ani možná aplikácia druhej vety § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nesprávny výpočet výšky RPMN a to ako v bode 5 (70,02 %) a tiež v bode 6 (69,64 %) Žiadosti/Zmluvy, nakoľko žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov, pretože len takúto sumu možno považovať za úver, pričom táto by výrazne

prevyšovala RPMN uvedenú v bode 5 a v bode 6 a predstavuje v skutočnosti 80,46 %. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby (miery) úveru je vyššia, ako výška RPMN, pritom RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov (§ 19 zákona č. 129/2010 Z. z.) Z toho je teda zrejmé, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia, ako výška úrokovej sadzby, v ideálnom prípade by sa hodnota RPMN mohla rovnať hodnote úrokovej miery, ale tento údaj o RPMN obsahuje aj možné iné poplatky okrem úrokov a preto je spravidla vyššia, ako je len úroková miera v danej zmluve. f) Neprimeraná výška odplaty (úrokovej sadzby) za poskytnutie úveru, ktorá je 70,02 % podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, vychádzajúc zo skutočností, že vo všeobecnosti súdy za podstatné prevýšenie odplaty v zmysle uvedeného považujú jej prevýšenie o viac ako 20 %. Žalobkyňa poukázala na § 11 ods. 1 písm. d), f), g) zákona č. 129/2010 Z. z.. Vzhľadom na nedostatky Zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8400036822 a aj absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, je úver poskytnutý žalovaným žalobkyni na základe tejto úverovej zmluvy bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyni bol vyplatený úver vo výške 556,80 eura a dva ďalšie úvery (tzv. revolvingy) vyplatené každý vo výške 271,48 eura, teda spolu jej bola vyplatená suma za všetky tri úvery 1.099,76 eura na základe Zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8400036822. Žalobkyňa zaplatila za obdobie do 18. 12. 2017 sumu vo výške 2.136,55 eura, ktorá je vyššia, než bola suma poskytnutého úveru a revolvingov bez úrokov a poplatkov. Rozdiel predstavuje sumu 1.036,79 eura. Žalobkyňa si uplatňuje nárok na zaplatenie 1.036,79 eura z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia je najmä plnenie bez právneho dôvodu. Vzhľadom na to, že úver poskytnutý žalovaným žalobkyni je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov bola žalobkyňa žalovanému povinná zaplatiť (vrátiť) len to, čo od neho skutočne dostala. Nakoľko žalobkyňa zaplatila žalovanému viac, netušiac, že tak pre bezúročnosť a bezpoplatnosť úveru nie je povinná urobiť, žalovaný sa na úrok žalobkyne bezdôvodne obohatil, nakoľko od nej prijal plnenia bez právneho dôvodu. Ďalším dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia je aj plnenie odplaty z neplatného právneho úkonu, ktorým je v tomto prípade dohoda o poskytnutí „Služby“ obsiahnutá v bode 8 Žiadosti/Zmluvy. Žalobkyni nebola nikdy vyplatená suma úveru tak, ako bola dohodnutá, ale v nižšej výške po započítaní odplaty z dohody o poskytnutí „služby“, ktorá bola ale neexistujúcou pohľadávkou žalovaného. Žalobkyňa si uplatňuje aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od dňa nasledujúceho po poslednej platbe, ktorú uhradila žalovanému, teda od 19. 12. 2017.

1.2 Súd na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že strany sporu, žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžníčka, uzavreli 15. 02. 2011 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8400036822. Zmluva je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka a je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorou sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobkyni ako spotrebiteľke spotrebiteľský úver a žalobkyňa sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľky spojené so spotrebiteľským úverom. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s právnym názorom žalobkyne, že v zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, ktorý sa vyžaduje podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. Pre určenie termínu konečnej splatnosti úveru je dostatočné uvedenie údajov v zmluve, z ktorých vyplýva, že úver má byť splatený 42 mesačnými splátkami, pričom dňom splatnosti všetkých mesačných splátok je 18. deň v mesiaci. Z týchto údajov uvedených v zmluve možno vyvodíť, že termín konečnej splatnosti je 18. deň 42. mesačnej splátky. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák.č.129/2010 Z. z. sa nevyžaduje, aby termín konečnej splatnosti mal byť uvedený konkrétnym dátumom. Pokiaľ žalobkyňa uvádza, že v úverovej zmluve absentuje uvedenie výšky a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktorých uvedenie sa vyžaduje podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z., keď nie je rozpísané, aká časť z nich predstavuje splátku istiny, aká časť splátku úroku a aká časť splátku poplatkov, súd k tomu uviedol, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu treba dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa“. Súd poukázal na právne stanovisko NS SR, citované v uznesení 22. februára 2018 vo veci sp. zn. 3 Cdo 146/2017, ktoré možno aplikovať aj v tejto prejednávanej veci. Ak výška RPMN uvedená v žiadosti žalobkyne o poskytnutie úveru je rozdielna ako výška úveru v akceptácii žiadosti zo strany žalovaného ako veriteľa, nemožno vychádzať z toho, že došlo k prijatiu návrhu žalobkyne na uzatvorenie zmluvy so zmenami, čo by v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenalo, že žalovaný odmietol návrh žalobkyne na uzatvorenie zmluvy, že by jej adresoval nový návrh, ktorý však potom nebol žalobkyňou prijatý a preto medzi účastníkmi nedošlo k uzatvoreniu

zmluvy. Ak sa účastníci zmluvy o revolvingovom úvere dojednali na výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie. Pretože údaj o RPMN je však nutné uviesť ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd je povinný posúdiť, či údaj o RPMN je uvedený správne. V prejednávanej veci súd zistil, že výška RPMN uvedená v zmluve o revolvingovom úvere tak, ako je uvedená žalovaným v rozsahu 69,64 % nie je uvedená správne. V prvom rade súd uviedol, že výška RPMN za úver nemôže byť v zmluve stanovená v nižšej percentuálnej miere ako je uvádzaná percentuálna výška úrokovej sadzby úveru. Ak sa majú ročnou percentuálnou mierou nákladov rozumieť celkové náklady spotrebiteľa, ktorých súčasťou sú všetky náklady, vrátane úrokov, percentuálna miera nákladov nemôže byť nižšia ako úroková sadzba nákladov vyjadrená v %. Úroková sadzba sa uvádza vo výške 70,02 %, teda presahuje výšku RPMN v percentách. Z tohto hľadiska je RPMN 69,64 % uvedená nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa. Nesprávne je uvedená RPMN aj z ďalšieho dôvodu. Žalobkyňa a žalovaný v Zmluve o revolvingovom úvere uzavreli v bode 8. Dohodu o poskytnutí služby. Žalobkyňa ako spotrebiteľka a slabšia zmluvná strana nemala možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy. Je preto z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou. Predmetná Dohoda teda s ňou nebola individuálne dojednaná. Žalovaný nepreukázal, že v danom prípade išlo o zmluvnú podmienku, ktorú si vymienila žalobkyňa. Nemožno vychádzať z toho, že žalobkyňa mala možnosť voľby prijať alebo neprijať uzavretie tejto dohody. V zmysle bodu 8.4 tejto dohody, ktorý obsahuje zmluva o revolvingovom úvere, je odplata za poskytnutie odkladu splatnosti úveru splatná dňom uzavretia tejto dohody. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa čl. 2.3 zmluvných dojednaní Zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa bodu 8.1 písm. a) tejto dohody (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa čl. 2.3 zmluvných dojednaní zmluvy. Takéto zmluvné dojednanie súd považoval za dojednanie v rozpore s dobrými mravmi a neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože žalovaný žalobkyni nedal na výber zaplatiť odplatu za poskytnutie služby, ak bude chcieť odložiť splatnosť splátok, ale stala sa splatnou v deň uzavretia dohody o poskytnutí služby, pričom žalobkyňa túto službu ani nikdy nemusela využiť. Žalovaný bol zároveň oprávnený si v zmysle uvedených ustanovení predmetnú odplatu započítať ku dňu poskytnutia úveru. Vychádzajúc z uvedeného, žalovanému nevzniklo právo započítať si odplatu vo výške 43,20 eura (odplata bola znížená na túto sumu podľa Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) ako pohľadávku proti pohľadávke žalobkyne na poskytnutie úveru v sume 600 eur, keďže pohľadávka žalovaného voči žalobkyni v uvedenej sume na základe neplatnej Dohody o poskytnutí služby nevznikla. Rovnako žalovaný nebol z uvedených dôvodov oprávnený započítať si odplatu 43,20 eura ani pri poskytnutí revolvingov. Pri výške úveru (skutočne poskytnutého), zohľadniac pravidelné mesačné splátky 32,15 eura, pri dobe splácania 42 mesiacov, intervale splácania 1x mesačne vyplýva RPMN 80,46 % a splatená suma 1350,30 eura, tak ako je to uvedené aj v predloženej výpočte žalobkyňou. RPMN za úver 69,64 % tak v zmluve o revolvingovom úvere bola uvedená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa. Z dôvodu, že údaj o RPMN ako obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. bol v zmluve o revolvingovom úvere uvedený nesprávne, úver sa považuje za bezúčelný a bez poplatkov podľa § 11 písm. b) zák.č.129/2010 Z. z.

1.3 Výška úroku z úveru tvorí iba jednu zložku z celkovej odplaty za poskytnutý úver, v danom prípade dohodnutá výška úroku 70,02% ročne je aj v rámci celkovej odplaty za úver neprimerane vysoká. Dôvodom na toto konštatovanie je skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch pre domácnosti s lehotou splatnosti od 1 do 5 rokov bolo priemerné úročenie v období uzavretia úverovej zmluvy vo februári 2011 10,55 %. V porovnaní s obvyklou výškou úrokov pri poskytovaní spotrebiteľských úverov 10,55 % vo februári 2011 je dojednanie o úrokovej sadzbe úveru 70,02 % v zmluve o revolvingovom úvere neprimerane vysoké a v rozpore s dobrými mravmi, keď obvyklú výšku úrokov prevyšuje viac ako šesťnásobne. Z tohto zistenia je následne nevyhnutné vyvodiť záver o neplatnosti tohto dojednania o úroku z úveru pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka a podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ide o oddeliteľnú časť úverovej zmluvy o dohode o úroku, na ktorú sa dôvod neplatnosti vzťahuje, preto neplatnosť tohto dojednania nemá za následok neplatnosť celej úverovej zmluvy.

1.4 Súd pri rozhodovaní o podanej žalobe sa zaoberal aj tým, či rozhodcovský rozsudok predstavuje materiálne vykonateľný exekučný titul vydaný rozhodcovským súdom, ktorého právomoc na prejednanie

a rozhodnutie v uvedenej rozhodcovskej veci žalobkyne a žalovaného musí byť založená na základe platnej rozhodcovskej zmluvy; súdna prax dospela nakoniec k záveru, že k skúmaniu právomoci rozhodcovského súdu v tomto smere môže súd pristúpiť nielen v exekučnom konaní, ale prejudiciálne aj v civilnom sporovom konaní. Rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve podľa § 3 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Bez ohľadu na formu, ak aj znenie rozhodcovskej zmluvy je potrebné považovať ju za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ak vyznieva v neprospech spotrebiteľa, a to vtedy, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a nebola individuálne dojednaná. Predmetná rozhodcovská zmluva č.8400036822 z 15. 02. 2011 bola uzavretá ako samostatná zmluva. Z nej vyplýva, že jej text bol vopred pripravený, naformulovaný veriteľom predložený žalobkyňi, ktorá nemala reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť, príp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. S poukazom na uvedené aj keď bola rozhodcovská zmluva uzavretá na samostatnej listine, nebola dojednaná individuálne. Podľa rozhodcovskej zmluvy môžu byť spory medzi zmluvnými stranami riešené v rozhodcovskom konaní alebo v súdnom konaní, z čoho by vyplývalo, že rozhodcovská zmluva nevyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. V skutočnosti však rozhodcovská zmluva možnosť riešenia sporov na všeobecnom súde spotrebiteľovi prakticky neposkytuje, pretože o forme konania (pred rozhodcovským alebo všeobecným súdom) rozhoduje žalovaný, čo vzhľadom na charakter sporov zo zmluvy o úvere znamená, že o forme konania rozhodne veriteľ (dodávateľ). Súdu je totiž z jeho činnosti známe, že práve dodávateľ je ten, kto si uplatňuje nároky zo zmlúv o úvere podaním žaloby na rozhodcovskom súde. Podľa rozhodcovskej zmluvy tak, ako je koncipovaná, žalobkyňa ako spotrebiteľka sa vopred vzdala práva, aby bol jej spor s dodávateľom zo zmluvy o úvere riešený pred nezávislým a nestranným súdom. Aj keď rozhodcovská zmluva pripúšťa rozhodovanie sporu pred všeobecným súdom, táto možnosť je pre spotrebiteľa iba teoretická, pretože ak žalobu na rozhodcovskom súde podá dodávateľ, pričom práve on má záujem získať exekučný titul, spotrebiteľ sa už nemôže domáhať svojich práv na všeobecnom súde, pretože to priamo rozhodcovská zmluva vylučuje. Rozhodcovská zmluva tak núti spotrebiteľa, ak podá žalobu dodávateľ, neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Vychádzajúc z ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka zmluvná podmienka spotrebiteľom nie je individuálne dojednaná, ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rámci prejednávania a rozhodnutia veci v rozhodcovskom konaní. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak spotrebiteľ nemá možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, nakoľko túto možnosť skôr využil dodávateľ. Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula alebo dodávateľ svojím konaním podaním žaloby na rozhodcovskom súde. Žalobkyňa tiež nemohla ovplyvniť výber rozhodcovského súdu, keď priamo v rozhodcovskej zmluve už bolo vopred uvedené, že v rozhodcovskom konaní budú rozhodovať tam uvedené dva rozhodcovské sudy. Dlužník síce vyhlásil v rozhodcovskej zmluve, že bol jasne a zrozumiteľne informovaný zo strany veriteľa, že nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy, avšak ide o vyhlásenie, ktoré je súčasťou predpripravenej rozhodcovskej zmluvy, a o tom, akým spôsobom, v akom rozsahu bola žalobkyňa informovaná o tom, že nie je povinná prijať návrh rozhodcovskej zmluvy, a aké sú dôsledky prijatia, či neprijatia návrhu rozhodcovskej zmluvy, o tom žalovaný nepredložil súdu žiadne listiny, z ktorých by bolo zrejmé, že sa návrh rozhodcovskej zmluvy medzi stranami sporu prerokúval. V bode 7. rozhodcovskej zmluvy je síce uvedené, že dlžník je oprávnený od tejto zmluvy odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu do štrnástich kalendárnych dní od uzavretia tejto zmluvy, avšak základnou podmienkou odstúpenia od zmluvy je platnosť uzavretej zmluvy. Avšak rozhodcovská zmluva, ktorá je tiež spotrebiteľskou zmluvou, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou s poukazom na § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka a neplatnou s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, preto odstúpenie od neplatnej rozhodcovskej zmluvy by neprihádzalo do úvahy. Rozhodcovská zmluva, ktorá nebola individuálne dojednaná so spotrebiteľom, pričom v prípade sporu núti spotrebiteľa podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, vychádzajúc z § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Občiansky zákonník s takouto neprijateľnou podmienkou spôsobujúcou značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v ustanovení § 53 ods. 5 spája sankciu neplatnosti. Na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy č.8400036822 z 15. 02. 2011 nebola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy absolútne neplatnej bolo potrebné vo vzťahu k žalobkyňi - v rozhodcovskom konaní vo vzťahu k žalovanej, považovať za nulitný akt. Právoplatný rozhodcovský rozsudok sp. zn. 100/09/16 zo dňa 26. 05. 2017 vydaný Slovenským

arbitrážnym súdom, zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z. z. p. o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, rozhodcom JUDr. Františkom Svatuškom, z dôvodov uvedených netvorí prekážku veci právoplatne rozhodnutej (rei iudicatae), ktorá by bránila opätovnému prejednaniu veci.

1.5 V danom prípade súd vychádzal pri rozhodovaní z toho, že žalobkyni v skutočnosti boli vyplatené ako úver len suma 556,89 eura, ako revolving v dvoch prípadoch sumy po 271,48 eura. Celkove bola vyplatená žalobkyni žalovaným suma 1099,76 eura. Žalobkyňa zaplatila žalovanému celkove sumu 2136,55 eura. Z dôvodu, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a aj zmluva o revolvingovom úvere je v časti dojednaného úroku neplatná, žalobkyni vznikla povinnosť zaplatiť žalovanému len 1099,76 eura. Rozdiel medzi sumou 2136,55 eura žalobkyňou zaplatenou a sumou 1099,76 eura, ktorú mala povinnosť žalovanému vrátiť, predstavuje sumu 1036,79 eura. Prijatím plnenia 1036,79 eura bez právneho dôvodu, vzniklo žalovanému bezdôvodné obohatenie a povinnosť v tejto sume bezdôvodné obohatenie žalobkyni vydať. Žalovaný však vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku žalobkyne v rozsahu 475,59 eura, nakoľko ide o úhrady realizované pred 05. 03. 2015, t. j. v období 3 rokov spätne od momentu podania žaloby. Súd považoval uplatnený nárok žalobkyne za čiastočne premlčaný, a to v časti o zaplatenie 475,59 eura. Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku v rozsahu 475,59 eura, s odôvodnením, že ide o úhrady realizované pred 05. 03. 2015, t. j. v období 3 rokov spätne od momentu podania žaloby. Žaloba na súd bola podaná 05. 03. 2018. Námietka premlčania vznesená žalovaným sa vzťahuje na časť uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Námietka premlčania v tejto časti nároku žalobkyne bola žalovaným dôvodne vznesená, pretože nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia pokiaľ ide o úhrady spred 05. 03. 2015, nebol uplatnený v objektívnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť u jednotlivých úhrad dňom úhrady, keď bezdôvodné obohatenie vzniklo - keďže došlo k úhradám v tejto výške nad rámec jej povinnosti plniť. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa poskytnutú istinu úveru uhradila už ku dňu 14. 01. 2014. Všetky platby zaplatené po tomto termíne (čiastočne aj 14. 01. 2014 okrem sumy 6,66 eura), boli žalobkyňou plnené žalovanému bez právneho dôvodu. Uplatnený nárok na zaplatenie v časti 475,59 eura z titulu vydania bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere sa stal premlčaný uplynutím trojročnej premlčacej doby, keďže v tejto výške si žalobkyňa nárok uplatnila až po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie tohto nároku. Ako na poslednú zaplatenú sumu, ktorá podlieha premlčaniu, súd prihliadol na sumu 32,15 eura, zaplatenú 16. 02. 2015, nakoľko trojročná objektívna premlčacia doba, na ktorú žalovaný žiadal prihliadnúť u tejto platby uplynula dňom 16. 02. 2018, t. j. pred podaním žaloby. Súd, vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku, uplatnený nárok žalobkyne v sume 475,59 eura nemohol priznať. Pokiaľ ide o to, či mala byť v danom prípade aplikovaná ako objektívna premlčacia doba desaťročná, súd k tomu uviedol, že pre aplikáciu desaťročnej premlčacej doby nie sú dané podmienky, pretože v konaní nebol preukázaný úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor žalobkyne. Na preukázanie úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne, ktorá uzavrela predmetnú zmluvu so žalovaným 15. 02. 2011, nie je možné usudzovať len zo všeobecných tvrdení o poskytovaných úveroch zo strany žalovaného. I keď žalovaný v rámci podnikateľskej činnosti poskytuje úvery za odplatu, snaha o získanie tejto odplaty sama o sebe však nepreukazuje aj úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne. Žalobkyňa neuviedla také skutočnosti, a nepredložila také dôkazy, ktorými by preukázala úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor žalobkyne pri uzavretí zmluvy o revolvingovom úvere alebo pri prijatí plnenia z tejto zmluvy, v tomto konkrétnom prípade.

1.6 Vzhľadom na uvedené dôvody súd prvej inštancie rozhodol tak, že stanovil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 561,20 eura a žalobu v časti o zaplatenie 475,59 eura zamietol. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu v sume 561,20 eura dňom 21. 09. 2018, t. j. nasledujúcim dňom po doručení žaloby žalovanému, preto súd stanovil žalovanému aj povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 561,20 eura od 21. 09. 2018 do zaplatenia. Žalovaný sa nedostal do omeškania s peňažným plnením v sume 475,59 eura, preto súd žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 475,59 eura od 21. 09. 2018 do zaplatenia zamietol. Súd konanie zastavil v časti o zaplatenie úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 1036,79 eura od 19. 12. 2019 do 20. 09. 2018, nakoľko v tejto časti vzala žalobkyňa žalobu späť. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že vzhľadom na čiastočný procesný úspech obidvoch strán sporu žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku, v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný, namietajúc, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil

existenciu právoplatného rozhodnutia, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť platiť záväzky zo zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8400036822. Súd prvej inštancie pri posudzovaní nepostupoval podľa relevantnej právnej úpravy vzťahujúcej sa na rozhodcovské konanie vykonané podľa zákona č. 335/2014 Z. z., keď rozhodcovské konanie nebolo vykonané podľa zákona č. 244/2002 Z. z., ale podľa zákona č. 335/2014 Z. z. Možnosť preskúmať rozhodcovský rozsudok, ktorý bol vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, zákonná úprava pripúšťa len v dvoch typoch konaní, a to v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku a v konaní o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre exekútora. Považuje za neprípustné, aby si súd prvej inštancie odvodzoval právomoc na preskúmanie rozhodcovského rozsudku bez toho, aby mal k tomu jednoznačné zákonné oprávnenie. Postup súdu prvej inštancie a ním prijaté závery vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku nemajú oporu v žiadnom zákonom ustanovení. Súdna prax pritom zaujala stanovisko, podľa ktorého v prípade, ak rozhodcovský rozsudok nie je zmenený alebo zrušený spôsobom určeným zákonom, nie je v právomoci všeobecného súdu prijať rozhodnutie, ktoré by s ním bolo v rozpore. Súd prvej inštancie nebol oprávnený si prejudiciálne riešiť otázku existencie a platnosti rozhodcovského rozsudku, lebo tá sa môže riešiť len v samostatnom, na to určenom konaní. Pri posudzovaní rozhodcovského rozsudku aj v rámci prejudiciality súd musí rešpektovať to, že došlo k uplynutiu prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ustanovenie § 194 ods. 1 CSP je potrebné vykladať tak, že súd môže prejudiciálne rozhodovať len o takej otázke, o akej by mohol rozhodnúť iný orgán alebo súd. Keďže nie je možné rozhodovať o zrušení rozhodcovského rozsudku pre zmeškanie lehoty na podanie žaloby o zrušenie, nie je možné posudzovať dôvody neplatnosti / zrušenia rozhodcovského rozsudku ani prejudiciálne v inom konaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak považuje za nezákonné a založené na záveroch, ktoré právny poriadok nepripúšťa. Ďalej žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nezdôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť. Súd prvej inštancie nesprávne a bez opory v zákone uvádza, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu, a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda, či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávava a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru postupom podľa zákona č. 129/2010 Z. z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákon č. 129/2010 Z. z. Súd prvej inštancie tak nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Údaj o RPMN napriek tomu, že podľa zákona v zmluve o spotrebiteľských úveroch musí byť uvedený, nie je výsledkom dohody strán, ale matematickým vyjadrením parametrov (úverovej odplaty a nákladov), na ktorých sa účastníci spotrebiteľskej zmluvy dohodli. Pokiaľ preto pri tom istom okruhu zmluvných podmienok s rovnakými parametrami akceptácia oproti návrhu obsahuje iný údaj o RPMN, jedná sa nad akúkoľvek pochybnosť o uvedenie hodnoty platnej v čase uzavretia zmluvy, lebo zákonná úprava vyžaduje jeho uvedenie v čase uzavretia. Takáto aktualizácia nepredstavuje výhradu, doplnenie a ani zmenu návrhu zmluvy, a preto ju nemožno považovať za jeho odmietnutie. RPMN nepredstavuje predmet záväzku; je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ak teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo k vzniku zmluvy z dôvodu, že zmluvné strany sa nedohodli na hodnote RPMN, potom tento záver súdu je vecne nesprávnym. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, žalobu zamietol a priznal mu právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny a dostatočne odôvodnený a odvolacie dôvody žalovaného považuje za nedôvodné a účelové. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a jej vyjadrení nevyplýva, že pri určení RPMN úveru by malo ísť o dohodu o výške RPMN, ale tak súd, ako i ona poukázali na to, že nedošlo k prijatiu návrhu zmluvy o úvere, nakoľko ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je to odmietnutím návrhu, čo sa považuje v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý. Poukázala na to, že žalovaný v odvolaní nenapadol aj ďalší dôvod vedúci súd prvej inštancie k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti, konkrétne, že v danom prípade je v zmluve uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z., a teda je tento dôvod potrebné považovať za správny, tak ako ho uviedol súd prvej inštancie a odvolací súd už nemôže preskúmať jeho správnosť. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku

prekážky res iudicata, táto je nedôvodná. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Žalovaný vo vyjadrení k podanému vyjadreniu žalobkyne uviedol, že žalobkyňa v jej vyjadrení neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ku ktorým by bolo potrebné sa vyjadriť.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. CSP) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušiť a v rozsahu zrušenia vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločensťvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu

7. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

8. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

9. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Z obsahu žaloby v prejednávanej veci vyplýva, že žalobkyňa sa ňou domáhala zaplatenia sumy 1036,79 eura spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 19. 12. 2017 do zaplatenia, titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré v uvedenej výške získal žalovaný na jeho úkor. Dôvodila, že ako spotrebiteľ požiadala žalovaného ako veriteľa a dodávateľa o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaný jej predložil na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. 8400036822, ktorý vyplnil finančný agent žalovaného a žalobkyňa ho dňa 09. 02. 2011 podpísala. Poskytnutá čiastka úveru predstavovala 600 eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 32,15 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 1350,30 eura, predpokladaná RPMN za úver 70,02%, ročná úroková sadzba úveru 70,02%, priemerná RPMN za úver 44,57%, poskytnutá čiastka revolvingu 316,36 eura. Žalovaný následne schválil žalobkyni revolvingový úver a podpísal žiadosť/zmluvu, s nasledovnými podmienkami: poskytnutá čiastka 600 eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 32,15 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 1350,30 eura, RPMN za úver 69,64%, ročná úroková sadzba úveru 70,02%, priemerná RPMN za úver 44,57%, poskytnutá čiastka revolvingu 316,36 eura. Súčasťou žiadosti/zmluvy bola v bode 8. Dohoda o poskytnutí služby. Podľa žalobkyne je zjavné, že vo vzťahu k obligatónnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere má sporná úverová zmluva nasledovné nedostatky, a to: - v zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, absentuje výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, údaj o splatnosti jednotlivých splátok zahrňujúcich prvú a poslednú splátku, absentuje údaj o presnej výške úveru, keď žalovaný sa zaviazal, že poskytne žalobkyni úver vo výške 600 eur a v skutočnosti jej poskytol len sumu 556,80 eura (oproti úveru si žalovaný započítal poplatok za poskytnutie služby vo výške 43,20 eura). Tiež uviedla, že dohoda obsiahnutá v bode 8. žiadosti/zmluvy je neprijateľnou podmienkou, nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané. Rovnako tak aj dohodu, súhlas so započítaním, obsiahnutú v bode 10. zmluvných dojednaní treba považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V žiadosti/zmluve je tiež nesúlad ohľadne výšky RPMN, nakoľko údaj v bode 5. žiadosti/zmluvy, ktorý je návrhom na uzavretie zmluvy nie je v súlade s údajom o výške RPMN uvedený v akceptácii návrhu v bode 6. Potom v spojení s § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka mala za to, že je potrebné ustanovenia zmluvy v časti RPMN považovať za neplatné. Žalobkyňa tiež poukázala na nesprávny výpočet výšky RPMN tak v bode 5. ako i bode 6 žiadosti/zmluvy, nakoľko žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných

prostriedkov. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby úveru je vyššia ako výška RPMN, pričom RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov. Z toho je zrejmé, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby. Taktiež poukázala na neprimeranú mieru odplaty za poskytnutie úveru, ktorá je 70,02% a podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nedostatky Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500016281 a aj absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je úver poskytnutý žalobcovi na základe úverovej zmluvy bezúročný a bez poplatkov, na základe čoho sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia predstavujúceho rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru (spolu vo výške 1099,76 eura) a sumou uhradenou žalobkyňou (2136,55 eura), teda žiadala zaplatiť sumu 1036,79 eura.

11. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe žalobkyne vyhovel čiastočne, a to čo do zaplataenia istiny 561,20 eura spolu s príslušenstvom, keď v zostávajúcom rozsahu žalobu zamietol a čo do zaplataenia úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 1 036,79 eura od 19. 12. 2017 do 20. 09. 2018 konanie pre späťvzatie žaloby zastavil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je v dôsledku podaného odvolania žalovaného predmetom prieskumu odvolacieho súdu v jeho vyhovujúcom výroku, spolu so súvisiacim výrokom o náhrade trov konania.

12. Preskúmajúc rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu odvolací súd dospel k záveru, že toto rozhodnutie je potrebné v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil právomoc rozhodcovského súdu z hľadiska vydania rozhodcovského rozsudku.

13. V kontexte vyššie uvedeného, pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že na základe rozhodcovskej zmluvy č. 8400036822 zo dňa 15. 02. 2011, ktorú považoval za neplatnú, nebola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodcovský rozsudok vydaný na základe tejto rozhodcovskej zmluvy je nulitný akt, s takýmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje. Odvolací súd k uvedenému ešte dodáva, že ním ďalej prezentované právne závery sú výsledkom jeho ustálenej rozhodovacej činnosti, predovšetkým v agende CoE, kde opakovane vyslovil záver o platnom dojednaní takto uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy veriteľom PROFI CREDIT s. r. o.

14. Z bodu 1 rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že dlžník súhlasil s uzatvorením tejto rozhodcovskej zmluvy a to v znení uvedenom v bode 5, že akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami Zmluvy RÚ, s porušením, ukončením či neplatnosťou Zmluvy o RÚ budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z nasledujúcich stálych rozhodcovských súdov podľa rokovacieho poriadku týchto stálych rozhodcovských súdov:

- Slovenský arbitrážny súd zriadený Slovak arbitration court, s.r.o., IČO: 44 130 481, so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I., oddiel: Sro, vložka č. 52189/B,

- Victoria rozhodcovský súd v Banskej Bystrici, zriadený pri Victoria legal arbiter, s.r.o., IČO: 44 826 460, so sídlom Zvolenská cesta 37, 974 01 Banská Bystrica, zapísaný v obchodnom registri Okresného súdu Banská Bystrica, oddiel: Sro, vložka č. 16626/S.

Výber rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený vec prejednať a rozhodnúť spočíva na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh. Okrem toho z bodu 2 vyplýva, že uzatvorenie tejto rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom. Ako aj veriteľ vyhlásil, že dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa, pričom vyhlásil, že o tejto skutočnosti bol zo strany veriteľa jasne a zrozumiteľne informovaný. Navyše z bodu 3 vyplýva, že veriteľ pred uzatvorením tejto rozhodcovskej zmluvy poučil dlžníka o dôsledkoch jej uzatvorenia a v bode 7 dal dlžníkovi možnosť odstúpiť od zmluvy aj bez uvedenia dôvodu do štrnástich kalendárnych dní od uzavretia tejto zmluvy v písomnej forme. Keďže zo znenia samotnej rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že dlžník(žalobkyňa) mal možnosť sa rozhodnúť, či prijme rozhodcovskú zmluvu alebo nie, ako aj bol o tejto skutočnosti zo strany veriteľa jasne a zrozumiteľne informovaný a jej uzatvorenie nebolo podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, ako i mal možnosť od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodcovská zmluva je neplatná a teda, že rozhodcovský súd založil svoju právomoc na neplatnej rozhodcovskej zmluve. Z rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že spotrebiteľ mal možnosť neprijať rozhodcovskú zmluvu, ako aj táto rozhodcovská zmluva bola podpísaná obidvoma zmluvnými

stranami. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na platnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok mohol byť spôsobilým exekučným titulom.

15. S ohľadom na takto prezentované závery odvolacieho súdu, ktoré odvolací súd opakovane vyslovil i v iných konaniach, je potrebné prijať len taký záver, že pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a rozhodcovský rozsudok považoval za nulitný akt, vec nesprávne právne posúdil, čo bolo dôvodom postupu odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP.

16. Bez ohľadu na vyššie konštatovanú nesprávnosť záverov rozhodnutia súdu prvej inštancie je potrebné, v kontexte zo žalovaným prezentovaných odvolacích dôvodov, uviesť i to, že pokiaľ súd prvej inštancie uzavrel, že medzi účastníkmi zmluvy nedošlo k jej uzavretiu, s takýmto záverom súdu prvej inštancie sa stotožňuje i odvolací súd.

17. Žiadosť o poskytnutie úveru zmluvy o revolvingovom úvere predstavuje návrh na uzavretie zmluvy podľa ustanovenia § 43a Občianskeho zákonníka. Ak žalovaný zmenil niektoré z dohodnutých náležitostí zmluvy, v danom prípade výšku RPMN za úver (z 70,02% na 69,64%) fakticky išlo v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka o odmietnutie návrhu žalobkyne, ktoré je potrebné považovať za nový návrh. Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či táto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná, podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. Tento nový návrh musel byť prijatý žalobkyňou v zákonom predpísanej písomnej forme. K písomnému prijatiu nového návrhu zo strany žalobkyne nedošlo, preto zmluva o revolvingovom úvere vzniknúť nemohla. Po vyplnení bodu 5 zmlúv mala mať žalobkyňa všetky informácie, za akých bude úver poskytnutý. Ak došlo od 10. 02. 2011, kedy žalobkyňa vyplnila údaje o požadovanom revolvingovom úvere, do 15. 02. 2011, teda za päť dní k zmene RPMN úveru, znamená to, že muselo dôjsť k zmene údajov, od ktorých závisí výška RPMN vypočítaná v zmysle zákona. Ak po vyplnení tohto bodu žalobkyňou (či už samou alebo v spolupráci so žalovaným) došlo k zmene podstatnej náležitosti zmluvy, nedošlo k prijatiu návrhu, a to bez ohľadu na to, že spôsob výpočtu RPMN je stanovený právnym predpisom. Výšku RPMN však ovplyvňujú vstupné údaje, ktoré musia byť stranami dohodnuté, teda aj keď spôsob výpočtu RPMN stanovuje zákon, teda nejde o dohodu medzi stranami o RPMN, výška RPMN závisí od údajov, na ktorých musí dôjsť medzi stranami k dohode.

18. S ohľadom na vyššie uvedené, keďže súd prvej inštancie nesprávne posúdil právomoc rozhodcovského súdu vo veci vydať rozhodcovský rozsudok, tak ako odvolací súd konštatoval vyššie, postup odvolacieho súdu v rámci prejednávania podaného odvolania viedol k zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie (v jeho napadnutom a súvisiacom výroku) v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP a k vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom konaní súd prvej inštancie opätovne vec prejedná, vo veci v kontexte prijatých záverov odvolacieho súdu opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).